

Pestszentimrei

Öröm Hír Levél

A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség lapja
XVIII. évfolyam 3. szám (140.) - 2021. március

Virág

Amikor Jézus bevonult Jeruzsálembe, az emberek a ruháikat terítették elé, és pálmaágakat tördeltek a fákról, mert így kellett fogadni abban az időben az uralkodót. A pálmából a mi éghajlatunkon barka lett, de az ünnep nevében virág áll. Persze van magyarázat erre a furcsaságra, egy pogány tavaszközöntő virágünnep maradványa ez, ahogy a többi keresztény ünnepnek is megvan a maga pogány előzménye. Akárhonnan is ered, a virág jelképisége jól illik az

ünnephez, hisz a virágra mindenki szeretettel tekint, a virág örömet okoz, gyönyörködtet, megajándékoz, felvidámít. A mezők virágainak pompája Isten gondoskodó szeretetének bizonyítéka. Szépek, szerények és szelídek, rövidke életükben a természet fennmaradását szolgálják, s elpusztulnak, hogy termést hozhassanak.

A virág Krisztus.
Krisztus a virág.

Világ világa,
virágnak virága,
keserűen kínszól,
vas szegekkel veretel!

Keresztút

A keresztút ősi hagyományra épül, de ez a hagyomány sokáig Jeruzsálemhez kötötte. A középkor végén lépett át Európába, de mai formáját, 14 állomását csak a későbarokkban, a 18. században nyerte. Ábrázolásai ezután kerültek be kis képeken, szobrokon a templomokba, s sok helyen ekkortájt épültek a szabadban is a keresztutak.

1. Jézust halálra ítélik

Ne őt, hanem Barrabást – János evangéliuma azt írja, görögök keresik fel Fülöp apostolt azzal a kéréssel, hogy látni szeretnék Jézust: a híre már a pogányok körében is elterjedt. Nappal a közelébe sem lehetett jutni az őt körülvevő tömeg miatt, ezért fogják el éjszaka. Mintha ma egy híres focista vagy filmszínész jelenne meg, akit rajongók hada követ. Hol voltak ezek az emberek, amikor ki kellett volna szabadítani őt Pilátus fogságából? Vagy csak rajongók voltak, akiknek a rajongását elfújta a hirtelen változó hangulat? A csodákat tevő Jézust még éltették, de a megkötözött, kiszolgáltatott Jézustól már elfordultak? Kihátráltak a vesztes, lúzernek látszó celeb mögül? Vagy csak megrettentek attól, hogy a Jézus melletti kitartás szembefordítja őket a zsidó papi vezetőkkel? Esetleg ők maguk is törvényen kívüliek lesznek, kikerülnek a közösségből? Megannyi kérdés, de egy sem pusztán történelmi. Ki az én számomra Jézus? A fölismert igazság, vagy a hagyományból, megszokásból, divatból követett celeb? Valaki, akihez oda lehet kiáltani, ha rosszul megy a sorom, de akivel nem

törődöm, ha minden rendben levőnek látszik? Vagy éppen fordítva, aki kárhoztathatók, ha összezsapnak felettem a hullámok? Vállalom-e őt, ha ez kényelmetlen vagy veszélyesnek látszik? Vállalom-e az igazságot a világgal, a hatalommal szemben is? Vagy másra mutogatok, úgy teszek, mintha semmi felelősségem se lenne?

2. Vállára veszi a keresztet

Az én igám édes, és az én terhem könnyű (Mt 11,30) – Jézus nem árult zsákbamacsát. Nem áltatott azzal, hogy meg lehet úszni. Ádám és Éva vétke óta tudjuk, hogy nem lehet megúszni, nincs olyan, hogy valaki nem cipeli a maga keresztjét. De Jézus azt ígéri, hogy nem fogunk belerokkanni. Mert ha nehéz, ha elviselhetetlen, ha fáj, akkor ott lesz mellettünk, és kicsit átveszi. Segít, támogat, vigasztal. Megtapasztalom-e ezt a saját életemben, vagy csak sértődésre, szemrehányásra telik tőlem, amikor nyomni kezdi vállamat a kereszt?

3. Először esik el a kereszt súlya alatt

Jó, rendben, visszük a keresztet. Húzzuk az igát. Teljesítjük a parancsokat. Imádkozunk, nem zúgolódnunk, de ez az elesés már sok. Miért kell még ez is? Nem volt elég már a nehézségekből? Nem volt elég a

járványból? Miért kell még el is esni? – Mégis, mire számítunk, ha Jézus a szemünk előtt esik el? Figyeljük Őt, hogyan áll fel. És kövessük.

4. Anyjával találkozik

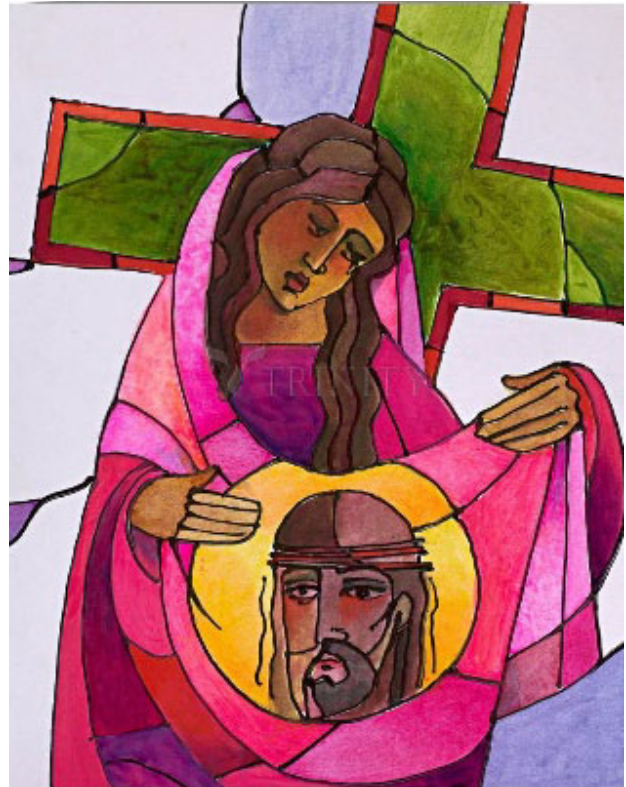
Jézus vállán a látható kereszt, Máriáén a láthatatlan. Igen, a saját keresztünk nyomását nagyon is érezzük. De meglátjuk-e, hogy a családtagjaink mit cipelnek? Megállunk-e a hétköznapi taposómalmában egy pillantásra, a szeretetünk, együttérzésünk, támogatásunk kifejezésére? És fordítva: nem nehezítjük-e családtagjaink keresztjét azzal, hogy nem cipeljük békésen a magunkét?

5. Cirenei Simon segíti vinni a keresztet

Egymás terhét hordozzátok (Gal 6,2) – Persze, segítetek, de ha épp fáradtan jövök a mezőről az egész napi munka után, akkor hagyjanak békén. Majd ha kipihentem magam, majd ha alkalmas lesz nekem, akkor segítetek. Vagy nem így kellene?

6. Egy asszony (Veronika) megtörli kendőjével Jézus arcát

Észreveszi a szenvedőt, mert ott áll az utcán, figyel. Mennyit enyhít a kínokon az arc letörlése? És mégis odalép, mert a kendő simításánál százszor többet jelent az együttérzés. Az én utam keresztezi-e azokét, akik együttérzésre, szolidaritásra várnak? Vagy szándékosan olyan utcákat választok, ahol még véletlenül sem jöhet velem szembe a nyomor, a fájdalom, a társadalomból való kivetettség?

7. Jézus másodszor esik el a kereszt súlya alatt

A kövek tehetnek mindenről. Meg azok, akik odahordták őket. Meg azok, akik nem vitték el őket, pedig az lett volna a dolguk. Jó, nem néztem a lábam elé, felemelt fejjel lépkedtem, de ez még nem gög. Elestem, és most fáj mindenem. Mások tehetnek róla, nem?

8. Beszél a síró asszonyokhoz

Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene, aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk másokat minden nyomorúságban azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket. (2Kor 1,3-4) – Az vigasztal, aki maga is vigaszra szorul, akinek a lelke megrendült, aki pontosan tudja, milyen keserű az a kehely, amit ki kell innia. Én

vigasza vagyok-e a környezetemnek, vagy csak saját sebeimet mutogatom?

9. Harmadszor esik el a kereszt súlya alatt

Bezzeg mások nem esnek el. Az ő keresztjük nem olyan nehéz, az útjukba nem kerülnek gödrök és kövek. Őket nem lökik meg szándékosan vagy véletlenül. Miért éppen én? Engem nem szeret az Isten? Büntet? Nem is követtem el semmit. Tisztességesen élek, nem lopok, nem csalok, betartom a törvényeket. A tolvajok, törvényszegők meg a szemembe nevetnek, és könnyedén lépdelenek az úton. – Miért zúgolódsz? Miért elégedetlenkedel? Hát nem olvastad, hogy a konkoly és a búza aratásig együtt nőnek? Nem a te dolgod az ítékezés, a te dolgod az, hogy búza legyél, ne konkoly. „Előbb a konkolyt szedjétek össze, kössétek kévébe és égessétek el, a búzát pedig gyűjtsétek csűrömbel!” (Mt 13,30) Menj csak tovább, és figyelj az útra!

10. Megfosztják ruhájától

Megfosztják emberi méltóságától. Már csak egy tárgy, munkadarab a hóhérok kezében. Megoldandó feladat, elvégzendő munka. Végezzünk lehetőleg minél gyorsabban, hogy szabad legyen a délutánunk. Emberként vagy tárgyként tekintek-e a környezetemre? Ha dolgozom, mi a sorrend: a munkám elvégzése, vagy az ember, akivel a munkám során találkozom?

11. Keresztre szegeznek

Felemelik a szenvedőt, hogy mindenki feltekinthessen rá. Akarom látni a szenvedését? Felismerem, hogy közöm van hozzá? Megrendít, vagy csak unottan báméskodom, hisz szinte

minden napra jut egy kivégzés. Vagy már oda se nézek, futok a város zshivájában a dolgom után. Csak egy ember, nem lehet mindenkivel együttérezni. Tényleg?

12. Meghal a kereszten

Megölték. Bűnrészes vagyok? Azt már nem, én nem ölök. Jó, időnként teszek-ezt azt, meggondolatlan dolgokat, de nincs bennem rossz szándék. Igen, mondok is olyat, amit nem kellene, de nekem ne jöjjön senki azzal, hogy a szavak is tudnak ölni. Nincsenek kések a számban, ne túlozzunk. Persze, van, amit ellustulok, amit meg kellene csinálni, de aztán szépen elrendeződik minden, megoldódik nélkülem is. Cselekedettel, szóval és mulasztással? Igen, vannak ilyen csip-csup ügyek. Megölték? - Megöltem. Megöltem. Megöltem.

13. Leveszik a keresztről és Anyja ölébe helyezik

Túl kell lépni a tragédiákon. Ideje új fejezetet nyitni, amin nem tudsz változtatni, azon ne edd magad! Ne mondd azt, hogy Mária a testvéremet gyászolja! Ne gyere azzal, hogy ez a

saját családom, van nekem elég bajom enélkül is. Majd Mária eltemeti, az asszonyok meggyászolják és kész. Az élet megy tovább. – Milyen élet? Hol van élet rajta kívül? Nélküle.

14. Eltemetik

Igen, ez a leghelyesebb. El kell temetni a múltat minden gondjával-bajával. Él a mának, élvezd a pillanatot! Nézz előre, és ne hátra! – Észreveszed egyáltalán, hogy ez mekkora csapda? Hiszen első pillantásra alig különbözik attól, amit Jézus hirdet. Igen, ő is az mondja, hogy le lehet számolni a múlttal. De ha eltemeted, a maradványai előbb-utóbb a felszínre kerülnek. Ne temesd el. Semmisítsd meg. Nézz szembe azzal, amit el kell tüntetned az életedből, gondold végig, mit ebben a felelősséged, mit rontottál el. Gyónd meg, és minden eltűnik. Mert Krisztus meghalt értünk, és van feltámadás.

Hová vezet az én reményem hídja?

Immár egy éve, hogy az emberek nagy részében a bizonytalanság és a remény érzése dominál. A tavalyi nagyböjthöz hasonlóan idén is mellőznünk kell vallásos gyakorlataink közösségi és liturgikus kereteit. Reméljük, hogy hamarosan elmúlik ez az időszak, reméljük, hogy szereteteink és mi magunk egészségesek leszünk a jövőben. Reméljük, hogy hamarosan visszatérünk közösségi életterüleinkhez és kapcsolatainkban végre újra átölelhetjük azokat is, akiket eddig óvatosságból nem lehetett. Életünk egyik fő mozgatórugója a remény.

Szükségünk van a kisebb vagy nagyobb reményekre, amelyek napról napra megtartanak az úton, de ezek nem elegendőek a nélkül a nagy remény nélkül, amelynek felül kell múlnia az összes többit. Felül kell múlnia, mert vannak olyan szakaszok, helyzetek az ember életében, amikor korábbi reményei elégtelennek bizonyulnak, nem adnak elég erőt a fájdalmak elviseléséhez, vagy ha várt reményeink be is teljesednek, érezzük, hogy ez nem minden. Hogy csak valami végtelen elégítheti ki az embert, ami mindig több, mint az, amit valaha is elérhet. Lehetnek céljaink/reményeink minden életszakaszban. Vágyhatunk egészségre, egyszerű örömökre, barátokra vagy tárgyi javakra. Remélhetjük az Úr segítségét szükségünk idején, az ő áldását életünkre, az Ő jóságát mindennapjainkban. De „ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, szánalomra méltóbbak vagyunk minden embernél.” (1Kor15,19)

A pszichológia szerint, ha a hívő ember Istent a remény egyedüli biztos forrásaként éli meg, akkor a kontrollt mintegy áthelyezi Isten kezébe, hite a legkritikusabb helyzetek és állapotok elviselésére is képessé teheti.

Tavaly decemberben volt egy nagy hasi műtétem, rosszindulatú daganat miatt. A műtét kiírása és az operáció között kb. másfél hónap telt el. Aki volt már esetleg hasonló helyzetben, az ismerheti annak a bizonytalanságnak az érzését, amikor várakozni kell arra az eredményre, melyből kiderül, hogy hol, mekkora, milyen típusú daganatról van szó. Vajon ha gyógyítható, milyen

mértékben és hogyan gyógyítható? Vajon mi vár rám és a családomra? Azalatt a pár hét alatt elkerülhetetlen volt számomra, hogy elgondolkojak életem lényeges, igazán fontos kérdésein, és az ezt követő hetekben eszerint éljek. Átértékelődtek az emberi kapcsolataim, de minden más is. Szinte teljesen lenyesegettem magamról mindazt, amit korábban fontosnak tartottam, de a jövő szempontjából a jelenben többé már nem láttam értelmét.

Az embernek egy ilyen helyzetben nem marad más, csak a hite és a reménye. Hittem az Isten szeretetében és abban, hogy bármi is történik, azt az Isten jóra tudja fordítani. Hittem abban, hogy a családomról Ő mindenkor gondoskodni fog, hiszen Ő családtagjaimat még nálam is jobban szereti. Megtapasztaltam a hit ezen ajándékát, mely békességgel, nyugalommal és reménnyel töltött el. Reméltem, hogy minden jóra fordul, hogy minden „rendben lesz”, hogy az Úr tervei megegyeznek az én terveimmel. Reméltem, de nem tudtam, hogy mi vár rám.

Ezzel a bizonytalansággal bíztam magamat az Úrra. Velem ellentétben azonban kórházi szobatársam a teljes elkeseredésben szenvedett. Idős kora „ellenére” görcsösen ragaszkodott az élethez, a szépséghez, az egészséghez, de korábbi reményei szertefoszlottak, nem voltak elegendőek arra, hogy szíve mélyén bizalom és béke fakadjon. Nagyon megrázó volt, amikor azt mondta, milyen jó nekem, hogy én tudok hinni Istenben. Vágyott a hitre, mégis valami elválasztotta őt Tőle, s így földi reményei már nem adtak biztonságot

számára. Reménye egyedül a gyógyulásban volt, de ennek esélye bizonytalan volt. Szeme előtt ott lebegett életének végessége, s nem volt miben reménykednie, hisz szíve, szeme és füle nem nyílt meg az örök élet lehetőségének befogadására.

Az Úr ennek kapcsán meghívott engem arra, hogy komolyan számot vessek és elgondolkojak saját reménységem okán, s az élet végső célja kérdéskörén. Reményem ekkor a földi és az örök élet közti hidat jelentette.

Minden ember boldog akar lenni. Keressük a különböző élvezeteket, legyenek akár azok nem csupán testi, hanem tiszta szellemi javak, melyek egy darabig kielégítenek, de aztán nyomukban üres marad a szívünk. Keressük az emberi szeretet, melyből táplálkozunk, mely által értékesnek tartjuk magunkat, mely értelmet ad az életünknek, de hamarosan azt is fölismerhetjük, hogy ez a szeretet önmagában nem oldja meg életünk nagy problémáját.

A keresztény reményről szóló enciklikában (Spe Salvi) Benedek pápa így ír. „Ez a szeretet veszélyeztetett. A halál szétzúzhatja. Az embernek szüksége van a feltétel nélküli szeretetre.

Szüksége van arra a bizonyosságra, melynek alapján elmondhatja: „Sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmasságok, sem magasság, sem mélység, sem egyéb teremtmény el nem szakíthat bennünket Isten szeretetétől, amely Krisztus Jézusban, a mi Urunkban van” (Róm 8,38–39). Egyedül az ő szeretete adja nekünk a lehetőséget, hogy napról napra kitartsunk e tökéletlen/földi világban, anélkül, hogy elveszítenénk a remény lendületét. S ugyanakkor az ő szeretete a biztosíték arra, hogy létezik az, amit mi csak homályosan sejtünk, és mégis a szívünk mélyén várunk: az élet, mely „valóban” élet. „Az „örök” élet hallatán a végtelenségre gondolunk és ez megriaszt. Az „élet” hallatára az általunk megtapasztalt életre gondolunk, melyet szeretünk és nem akarunk elveszíteni. De most fölvetődik a kérdés: akarjuk mi ezt igazában – **akarunk örökké élni?**”

Azt hiszem húsvétra, hitünk legmélyebb titkának ünneplésére akár a Benedek pápa enciklikájában leírtakkal is készülhetünk oly módon, ha elmélkedünk arról, mit is jelent tulajdonképpen az örök élet?! Mit jelent, mire irányul, miből táplálkozik az én reményem? Megvan-e bennem a keresztény remény, melyet Isten ajándékoz nekem? Mit jelent nekem a remény a szenvedés idején? Tudom-e a szenvedést elfogadni, értelmet találni benne a Krisztussal való egyesülés révén, aki értem végtelen szeretettel szenvedett?

Nagypéntek nélkül nincs húsvét. Személy nélkül nincs élet, s

ennélfogva nem a szenvedés kiiktatása, nem a szenvedés előli menekülés üdvözíti az embert. „Az asszony is szomorú, aki szül, mert elérkezett az órája. Amikor azonban megszületik a gyermeke, azon való örömeben, hogy ember született a világra, nem gondol többé a gyötrelmeire.” A küzdelemből, fájdalomtól öröm születik. A szülés ilyen értelemben valóságos mikrokozmosz, benne van az egész élet. Az élet ugyanis nehéz, küzdelmes és fájdalmas, de minden fájdalom átalakulhat teremtő fájdalomná, ha Krisztusban éljük meg. Ahhoz, hogy ezt igazán megélhessük, szükségünk van arra, hogy reményünket az imában tápláljuk. A bizalom, a türelem és a várakozás, mint a remény kísérő-jelensége sajátos módon valósul meg az imában. Istent türelemmel és bizalommal várni – ez lenne az ima. Kívánom mindannyiunknak, hogy ezzel a reménnyel várjuk mindazt, amit az (örök)élet tartogat számunkra! (KSZZS)

Megszokott ördögeink

Egy éve ilyenkor életünk nagy része a járvány körül forgott. Féltünk. Minden mozdulat után kezet mostunk. Maszkot varrtunk. Napokig-hetekig ki se léptünk a négy fal közül. Gyanakodva néztünk mindenkire, nem fertőzött-e.

Aztán nem történt semmi. A hírekben szóltak ugyan fertőzöttekről és halottakról, de hozzánk nem ért el a járvány szele, alábbhagyott az elővigyázatosság, elmúlt a rettegés. Ősszel aztán újraindult minden, a betegség bekúszott a közvetlen ismeretségi körünkbe is, de

nem tűnt annyira félelmetesnek. Megszoktuk. Aztán elszabadult a pokol, sokasodtak a halottak, ma már mindenki ismer valakit, aki elvesztette a hozzátartozóját. Tudjuk, hogy a járvány most lett igazán veszélyes, de valahogy már elégünk van belőle. Nem érdekel. Követeljük a régi életünket. Kompromisszumokat keresünk, pedig mindannyian tudjuk, hogy ha a világ képes lenne néhány hétre a fenekén maradni, és a bajba kerülteket egy világméretű szolidaritás segítené, hamar vége lenne mindennek. De nem, nem mondunk le a régi életünk utolsó maradványairól. Megmagyarázzunk, észérveket hozunk, és még azt sem lehet mondani, hogy ezek légből kapottak.

Pontosan így dolgozik a sátán. Addig ügyeskedik, míg hozzá nem szokunk. Lehet, hogy eleinte megrettenünk tőle, de gyorsan eljutunk odáig, hogy nem is olyan félelmetes. Nincs okunk a rettegésre, a vele való radikális szakításra. Hiszen van köztes út, jól működő kompromisszumok, és persze ezek észszerűek, megmagyarázhatóak. És biztosak vagyunk abba, hogy mi nem halunk bele. Nem mi halunk bele. Pedig?

Kirándulás a Vértesbe

Nemzeti ünnepünkön kokárdákkal és maszkokkal felszerelve vágtunk neki változatosan szép vértesi körtúránk-

nak. Bujkáló tavaszi napsütésben értünk fel a Zsigmond-kőre, ahonnan csodaszép kilátásban gyönyörködhattunk, alattunk Várgesztes bájos utcái, a horgásztó, a távolban pedig a gesztesi vár homályos körvonalai rajzolódtak ki. Az erdő alján még hóvirág- és hunyormező fogadott, de már megjelentek a sárga csillagvirág nyiladozó bimbói és a szellőrózsák jellegzetes levelei is. A domboldalakat pedig a sombokrok sárga virágözöne és a galagonyák zöldellő rügyei színesítették. Gyermekeink, mint a kiszabadult kisgidák diktálták a tempót a menet élén. A Mátyás-kút völgyben rejtőző, kedves kis pihenőhelyén tartottunk pihenőt és fogyasztottuk el az elemózsiánkat. Innen már – egy cseles kis hurok-kitérőt leszámítva – nyílegyenesen haladtunk a gesztesi vár felé. Meredek kaptatón másztunk fel a felújítás alatt álló várhoz, melynek napsütötte oldalában elénekeltek a Himnuszt. Kirándulásunk a gyerekek lelkes méta-játékával zárult a parkoló melletti füves téren.

Impresszum

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia
(1188 Budapest, Nemes u. 17-19., 292-3113, pestszentimre.plebania@gmail.com).
Felelős kiadó: Blanckenstein Miklós plébános. *Felelős szerkesztő:* Bönöczk Péter;
Honlap: www.pestszentimre.plebania.hu